

Јанко Веселиновић, филозоф Божа Кнежевић и песник Војислав Илић седели су у кафани „Код престолонаследника”. Сремац каже да су тамо седели они који воле да попију, а не питају колико су попили него колико имају да плате. Једног дана нађу се сва тројица и у хору добаце келнеру: „Момче, ракије!” Келнер није добро чуо па пита: „Ракије? Какве, молим?” „Зелене, брате”, рече Војислав, „оне зелене, видиш да је већ јесен, дај да још мало уживам у зеленилу...” „Те, брате, те”, потврди Јанко, „оне зелене што је горка. Крваво зарадим, горко пијем”. „Охој, Боже мој”, хукну филозоф Божа, „забога, што питате, па горке, дабоме. Горке, та и живот је горак...”

Један кандидат полагао професорски испит. Међу испитивачима били су и покојни Момчило Иванић за српски језик и Сремац за српску историју. Кад је завршено испитивање, изашао је кандидат и настало је прибирање мишљења. Један испитивач рече да неку партију није најбоље знао, али у току рада допуниће потребно знање, те је мишљења да је из његова предмета положио испит. Други рече да је задовољан одговорима. Кад дође ред на Момчила, он поче: „Како је жалосно да један професор не зна о двојини српској, у што сам сад имао прилике да се уверим”. „Молим вас, господо”, наставио је Иванић, „како ће професор упутити своје ученике у оно што ни он сâм не зна! А двојина је наша, господо, врло важна (Сремац се на столици нервозно окреће), врло важна, и она се губи. Зато, жао ми је, али не могу дати глас да је кандидат положио испит”. „А шта мислите ви, господине Сремче?”, обраћа се председник Сремцу. На то ће Сремац, нешто као љутито, нешто иронично: „Тхе! Шта мислим! Шта могу да мислим?... Енглези немају, господо, честито ни четири падежа, рода готово никаква, а владају свима морима и готово целим светом; а ми Срби имамо те седам падежа једнине, те седам падежа множине, те три рода, па је све то мало господину Момчилу, него хоће још и двојину! Не кука он што му је пропала Душанова царевина, већ кука што му пропада двојина!”

Кад је изашла из штампе Сремчева приповетка „Поп Ћира и поп Спира”, повела се реч о причи. Павле Поповић је уздиже и хвали, али, као професор књижевности, хоће да нађе и понеку замерку, па рече Сремцу: „Знамо ми добро све Ваше велике и мале ствари; али у свакој може да се нађе понека ситна, излишна, непотребна стварчица ... што ће Вам она?” А Сремац му се окрете: „Ето, Ви, носите жакет, а позади изнад засека има по два дугмета са обе стране ... Шта Вам она требају?” „Не требају ми”. „Па што их не скинете кад Вам не требају?” „Е, то их је сâм кројач ставио на капут. Лепше изгледа”. А Сремац се насмеја: „Не требају ни те моје ситнице у причама, али, кад су ту, нека и остану – да прича лепше изгледа ... кô и дугмета на капуту”. И Поповић ућута.

Кад се Сремац појавио на вратима једне кафане, дочекао га је узвик: „Аха!” Ту су били Симо Матавуљ, Стеван Мокрањац и Јанко Веселиновић, који је славио десетогодишњицу свог књижевног рада. Слава је била скромна: кафа, вино, пиво, духовит разговор прекидан свирачима. Када је винце ударило у лице, а ракија реч отворила, како каже песма, низале су се здравице Јанку Веселиновићу. Писац је био тронут, устао је и рекао друговима: „Молим вас, браћо, пијте мало лакше, ако мислите да дочекамо зору, јер нас има много, а од треће банке остало је само шест динара, а ја више ни марјаша не могу да додам”.

Као професор историје, Сремац се понекад шалио на рачун погрешних одговора својих ученика. Једном је питао неког ђака: „Ко је био на босанском престолу у то време?” Ђак се присећао: „Томислав, Степан, Богумил, Јара, Косача...” „Стани!”, прекинуо га је Сремац. „Па то није престо него ђачка клупа!” (У то време је у ђачким клупама седело више ученика него данас.)

Књижар Валожич предлагао је Сремацу да изда „Ивкову славу”, али да скрати увод, средину и крај. Сремац је рекао: „Мислиш да је моја прича пас да му се могу поткусити реп и уши?”

Неки назовипесник, који је себе сматрао генијалцем, упита Сремаца: „Да ли сте у новинама прочитали моју последњу песму?” „Ако је заиста последња, онда је изврсна!”, одговори Сремац.

Писац Стеван Сремац био је у друштву у ком се повео разговор и о порезу. Неко време је слушао разговор, а затим се и он укључи: „Мислим да би од свих пореза најуноснији био онај на женску лепоту”. „Како то?” „Јер би га свака жена с одушевљењем плаћала”.

Сремац је био бескрајно духовит. Познати професор, академик и вишегодишњи председник САНУ, Александар Белић, био је кратковид. Једном је ручао у кафани нагнут над тањиром, сецкао месо и пребирао по тањиру, кад га је Сремац упитао: „Шта радите?” Кад је Белић рекао да руча, Сремац је додао: „Ја сам мислио да оправљате сат”.